

Emanuel kunde denne Gang ikke lade være at trække lidt paa Smilebaandet. Han standsede et Øjeblik og sagde hovedrystende, idet han for første Gang saae fuldt paa hende:

„I Sandhed! De har ikke forandret Dem, Frøken Tønnesen. Endog til vor prægtige Morgenbebuder har De bevaret Deres gamle Nag.“

„Ja, jeg tilstaar, i disse Retninger er jeg ganske den samme Kætter som før. Man maa for mig gerne beholde Fuglesangen og de grønne Skove og den saakaldte friske Strand — med den afskyelige Tanglugt — og de blomsterbrogede Enge og hvad det nu altsammen hedder, blot jeg maa faa Lov at blive inden fire Vægge, hvor jeg kan hygge om mig med Ting, der passer for min egen Smag og mit private Temperament. Jeg mangler i enhver Henseende Smagen for det „naturlige“. For mig er f. Eks. Synet af en stilfuldt udstyret Stue, der er præget af et ejendommeligt Menneskes særegne Tilbøjeligheder, hundrede Gange smukkere, for ikke at tale om langt interessantere, langt mere tanke- og stemningsvækkende end det allerherligste Landskab . . . De finder mig vist forfærdelig, ikke sandt?“

Emanuel vilde svare, men hun kom ham atter denne Gang i Forkøbet.

„Jeg kunde saamænd endda forarge Dem meget mere endnu, hvis jeg vilde. Og hvorfor skulde jeg ikke gøre det? . . . Jeg vil da sige, at efter min Mening er alt dette med Naturens Skønhed og Højhed osv. ikke stort andet end Fabel, som aandsfattige Digtere har faaet os til at tro paa, og som de fleste Mennesker driver et frygteligt Hykleri med. Jeg for mit Vedkommende kan ikke komme udenfor Københavns Gader og møde Synet af de skaldede Marker, de ensformige Veje og denne urimelige Mængde ganske øde Himmel uden at komme til at tænke paa den kolde Rullestue, hvor jeg som Barn fik mit Bad. Hvor meget Solen end